

DECEMBER 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: **Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.** (Ček. št. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. št. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Jezus, Sin božji je postal za nas človek, da bi svet odrešil in da bi se vsi ljudje zveličali.

4. stran: Zamorski semeniščnik zatopljen v premišljevanje velike božične skrivnosti. Podobe je poslala Klaverjeva družba.

Za uboge afriške misijone: Damska zbirka »Jožefišče« 50 din. — Pristrčni Bog povrni!

Prisrčna prošnja!

Leto se bliža koncu. Bilo je to leto čas težke preizkušnje za vse, še posebno pa za uboge misijone in misijonarje, ko jim je dohajala tako pičla podpora, kljub tolikim potrebam.

Ali jim boste prišli na pomoč dragi misijonski prijatelji?

Upamo, da boste radevolje to storili!

V zahvalo za milostno pomoč in varstvo božje, dragi misijonski prijatelji, boste ostali zvesti! Zvesti misijonom, zvesti tudi vašemu skromnemu misijonskemu listu »Odmevu iz Afrike«, zvesti misijonski Družbi sv. Petra Klaverja, katera kljub velikim oviram tudi v teh težkih dneh ubogim afriškim misijonom nudi svojo pomoč.

Zato, dragi misijonski prijatelji, še enkrat naša prisrčna prošnja:

Ostanite zvesti »Odmevu iz Afrike« tudi v novem letu!

Naročnina je tako nizka, samo 10 din (5 lir).

Morda utрпиš tudi te silno težko — a pomisli, da s tem podpiraš veliko misijonsko delo. In ljubi Bog bo tvojo žrtev blagoslovil in ti obilno povrnil. Afriški misijonarji mnogo molijo za naše dobrotnike in naročnike »Odmeva«.

Kot некоč pastirčki, tako hitijo pridni zamorski kristjani v misijon k božičnim praznikom. Ne poznajo nobene zapreke — bredejo preko narasle reke.

Danes vam je rojen Zveličar.

Piše p. David Schmid O. S. B., misijon Mtyamgimbole, Vzh. Afrika.

Božič je. To je praznik rojstva in prihoda našega Boga. To ni samo spomin na to, da se je pred 1940 leti rodil Zveličar, ampak stvarnost sama; saj Jezus se hoče nanovo roditi v srcih ljudi. Zato pa vsako leto nanovo sliši človeštvo, ki je tako potrebno prerojenja in rešenja, tolažilne besede »Ne bojte se, danes vam je rojen Zveličar.«

Med srečne ljudi, ki jim je bil o božiču 1938 res rojen Zveličar, se štejejo tudi kristjani novo ustanovljenega misijona Mtyamgimbole. Ravno na božič so dobili lastnega misijonarja in lastno cerkev. Dotlej je bila to le zunanja postaja misijona Mgazini, ki je 7 ur oddaljen. Zato je misijonar le enkrat na mesec prihajal na kratek obisk. Pri tako redkih obiskih pa krščansko življenje ne more cveteti in hrepenenje po Bogu ne more biti živo med verniki. To so že davno čutili najboljši med njimi. Okrog in okrog njih so živeli pogani, ali pa drugoverci, ki so ogrožali njih

vero. Zato so prosili in želeli, da bi zanje »advent« kmalu minil in jim zasvetila božična blagovest. Zdaj pa je res prišla vesela vest: »Ne bojte se, Zveličar vam je rojen, tako da bo vedno med vami prebival. Pojdite in poglejte, v cerkvi ga boste našli.«

In res so prišli kar v trumah po 6 in 7 ur daleč, da kakor nekoč pastirji Zveličarja vidijo in molijo. Takrat so pastirci rekli: »Pojdimo tja v Betlehem.« Tudi naši kristjani so našli tukaj pravi Betlehem z vso njegovo revščino. Naša cerkev je iz ilovice in z slamo krita. Na praznik Novega leta je že odletel velik kos ometa s stropa in je skoro nekaj otrok zasul. Hvala Bogu, da Jezus ne gleda na zunanost, ampak na srca ljudi. In naši ljudje so dobrega srca in lepega mišljenja. K jaslicam so prinesli darov, kakor nekoč pastirci v Betlehemu: jajc, zapestnic, uhanov in drugega okrasja. Kako je lep božič na taki novi postaji v Afriki, dasi silno reven na zunaj! Naravno in preprosto in prisrčno je vse — in to nekaj zaleže.

Seveda, tudi senčno stran ima božič v Afriki. Mnogo jih je, ki ga sprejmejo — in tem dá moč, da postanejo otroci božji, čeprav so le preprosti vaščani iz afriških naselbin. Toda je tudi takih, ki ga ne sprejmejo, čeprav prihaja v svojo lastnino. Nad polovico ljudi je še poganov, mnogo pa mohamedanov. Kedaj bo vzšla luč Betlehema tudi nad temi, ki še prebivajo v senci poganstva ali islama? To pa je božična otožnost misijonarja v Afriki.

Uršulinski misijon v Južni Afriki.

Piše m. Ksaverija Lesjak, O. S. U.

(Konec.)

Lansko leto smo prvič imeli v našem misijonu sv. Patricija polnočnico. Ko sem prišla v cerkev, je bila že polna. Že zvečer so se zamorski kristjani začeli zbirati. Vso noč so ostali v cerkvi, prepevali in molili. Med polnočnico jih je pristopilo 130 k sv. obhajilu, da prejmejo novorojeno božje Dete v svoje srce. Bilo je vse tako iskreno, preprosto in pobožno. Bil je to moj najlepši Božič, odkar sem v misijonu.

Odrpli smo tudi novo misijonsko podružnico v Venterspostu. Tam so v zadnjih časih otvorili dva velika rudnika, kjer je zaposlenih nad tisoč zamorcev. Med temi je tudi precej katoličanov, katerim ni bilo mogoče priti ob

nedeljah v misijon k sv. maši. Razdalja je prevelika. Tako se pelje pater misijonar z avtom tja, da opravi tam prvo sveto mašo. V nedeljo, na praznik velikega apostola sv. Frančiška Ksaverija, smo se odpravili že ob pol 6 na pot. Po dobri pol uri z avtom smo bili na cilju. Prejšnji dan sve s sosestro vse skrbno zavili, kar je bilo potrebno za sv. daritev. Na razpolago so nam dali veliko dvorano, kjer imajo rudarji svoj oddih. Pa kako se s sosestro začudiva, ko stopiva v ta prostor. Bilo je notri nekaj umazanih klopi in miza. Hotela sem malo umiti, a pater

Tudi ženske se ne dajo oplasiti. Pogumno bredejo preko reke, da morejo v cerkev — k novorojenemu Jezuščku.

misijonar je dejal, da ni časa, ker nam je prostor samo eno uro na razpolago.

Pater misijonar je takoj začel s spovedovanjem. Bilo je vse tako preprosto in misijonsko. V kot je postavil edini stol, kateri že tudi ni bil več cel. V vsej preprostosti so zamorski kristjani, krepki rudarji pokleknili pred njega, položili svoje sklenjene roke v njegovo naročje in mu zaupno zrl v obraz. Saj so videli v njem ne človeka, ampak skrbnega očeta in namestnika Kristusovega, ki v božjem imenu odpušča grehe in sprejema nazaj izgubljene sinove.

M. Dominika je zapisovala imena udeležencev, jaz pa sem pripravljala za sveto mašo. Ubožna dvorana je prav zelo sličila betlehetskemu hlevčku, a dobri Jezus se prilagodi vsej človeški revščini, samo da osreči srca zemskih otrok. Precej rudarjev je pristopilo k sv. obhajilu. Seveda

ni bilo obhajilne mize, a mi smo kar pokleknili krog oltarja na kamnita in umazana tla. Vendar vam lahko zadržim, da je bil to najlepši godovni dan v mojem življenju. V pomanjkanju in revščini je sejal božji Učenik resnice svete vere, in v revščini mu sledijo tudi njegovi misijonarji in misijonarke.

Po sveti maši je imel o. misijonar še kratek pouk za rudarje in jim razlagal najpotrebnejše verske resnice. Nato se odpravimo hitro domov, da pripravimo v našem dragem misijonu za glavno službo božjo. Zlasti ob nedeljah smo brez odmora zaposlene z duhovnimi deli usmiljenja do dveh popoldne. Hvala Bogu, ki nas je v svojem usmiljenju izbral kot orodje, da sejemo resnico in prižigamo luč sv. vere sredi poganskih tmin!

Vi pa, tam v zaledju drage domovine, prosim, molite! Kajti dobro se zavedamo, čutimo in doživljamo resnico psalmistovih besed: »Če Gospod ne zida hiše, zastonj se trudijo zidarji!« — Za poslano pošiljko še enkrat najprišrenejša zahvala in Bog povrni! Tudi v bodoče ne pozabite na nas! Prav iskrene misijonske pozdrave in mnogo milosti za svete božične praznike!

Ambroževa hiša.

Takole nam p. Ambrož Engelvin na šaljiv način poroča o svojem misijonu. On je misijonar lazarist v apostol. vikarijatu Fort Dauphin (Madagaskar).

Ozrimo se nazaj na preteklo leto in napravimo bilanco o stroških in dohodkih »Ambroževe hiše«, kakor naši statistiki imenujejo moj misijon.

Abmroževa hiša dobro obratuje, čeprav to ni kaka bogata firma. Stroški in dohodki si držijo ravnotežje. Čudno, kajne? Finance stoje trdno in se ni bati, da bi se porušile — ker jih ni. Prizadevam si, da bi napeljal vodo na svoj mlin od vseh strani. Že priteče nekaj, a prav tako hitro tudi odteče. Kolo pa vendar ne sme obstati. Kadar računam konec meseca, mi klopočejo po glavi besede narodne pesmi:

Mlin drdra naprej — mlinar, ali spiš?
Kolo se suče dalje — mlinar al' bediš?

Pred očmi se mi utrinja od števil. Pa te številke so le bolj izdatki. Zdaj nameravam našo šolo izročiti šolskim bratom. To važno zadevo mislimo dovršiti v teku leta.

Življenje v misijonu gre po svojem navadnem kolo-vozu med težavami in ovirami dalje; toda ob koncu leta se pokaže, da smo to in ono le izvršili. In to daje človeku vedno novega poguma.

Misijon Tulear in šest pripadajočih zunanjih postaj šteje 5.000 kristjanov. Vseh ljudi je 25.000. Med letom sta bila moja dva vikarja prestavljena. Na njih mesta sta prišla P. Herois, ki se je med zamorci že udomačil, in pa P. Skojadek, poljske narodnosti. Ta mladi duhovnik se bo moral najmanj dva meseca učiti malgaškega jezika, da bo mogel potem sejati božjo besedo v domačem jeziku. No, mladina je pogumna in podjetna in se ne ustraši dela, ki jo čaka.

Zdaj pa še nekaj številc o našem verskem življenju. Krstov 62 odraslih, 274 otrok; birmanih 110; sv. obhajil 42.000; porok 17; smrti 62.

Da bi se duhovno pastirstvo med ljudstvom v okolici Tuleara še bolj razvilo, nameravamo sezidati malo cerkvico, ki naj bi župnijo nekoliko razbremenila.

Po božiču je 240 dečkov in 400 deklic, ki hodijo v naše šole, šlo na enomesečne počitnice. Kako so se nam ušesa odpočila po šestmesečnem direndaju! Ko pridejo otroci nazaj, jih bomo zopet veseli in življenje bo šlo svojo pot naprej. Potem bo prišlo vroče poletje in si bomo želeli hladne jeseni, ki nastopi pri nas aprila ali maja, ker se letni časi vrste obratno kakor v Evropi. Ljudje so pač povsod enaki, ako se ne oziramo na jezik in barvo kože. Povsod pa, kamor misijonar pride, so duše, ki čakajo, da jih reši, pouči in k Bogu pripelje.

Molite še Vi, da bi Bog pošiljal sonca in dežja na mojo duhovno setev in da bi pšenica izvoljenih dobro dozorela.

Iz zavetišča za gobavce.

Piše misijonarka, oblatinja sv. Frančiška, Uganda.

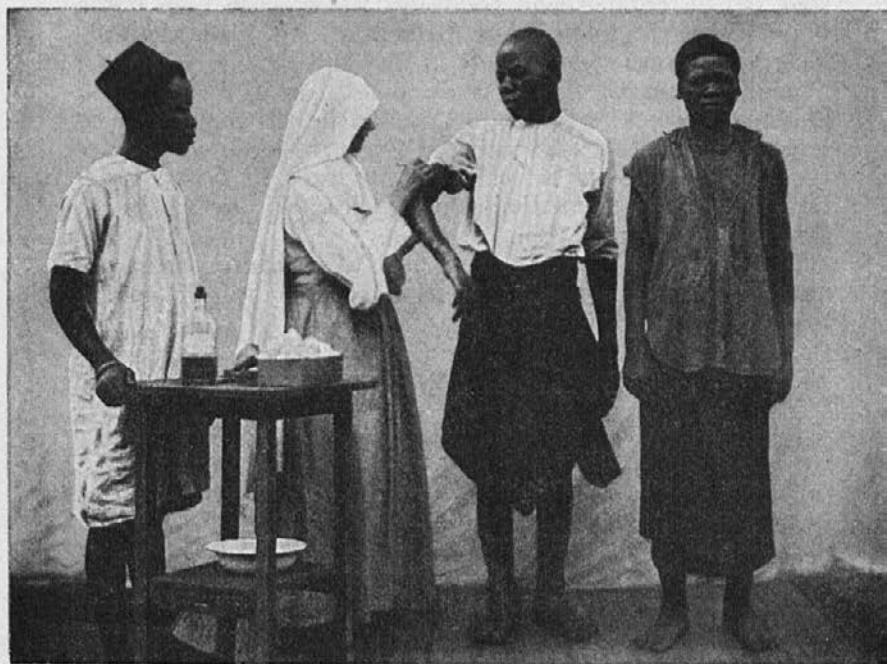
Nj. eminenca kardinal Hinsley, ki je potoval kot papežev odposlanec l. 1928. skozi Ugando, je odločil, da naj prevzamemo oblatinje sv. Frančiška v oskrbo zavetišče za gobavce v Ugandi. To je bilo prvo zavetišče. Šest let pozneje je bil postavljen v Buluba še en dom za te najbolj revne in od vseh zapuščene bolnike. Od tedaj prihajajo od vseh strani gobavci k nam, da jim pomagamo v njih groznem trpljenju. Zdaj imam 160 bolnikov, med njimi

može, žene in otroke. Otrok je kakih 50, in ti še najhitreje napredujejo na poti ozdravljenja. Odrasli navadno le tedaj ozdravijo, ako so se zatekli k nam takoj, ko se je bolezen pojavila. Vsem pa se bolezen olajša in so hvaležni za oskrbo in trud, ki ga imamo z njimi. To jim dá polagoma notranji mir in srečo, in jim pomaga, da svojo bolezen voljno prenašajo do konca svojega življenja, ko je obenem konec njih trpljenja.

Mnogo jih pride k nam kot pogani, toda dozdej še nihče ni umrl brez svetega krsta. Vedno se jih nekoliko pripravlja na sv. krst.

Prečastiti gospod misijonar in 7 sester so se posvetili izključno oskrbi gobavcev in se obračajo na vas vse s prošnjo za pomoč v imenu Jezusa, ki je, bivajoč na svetu, imel táko usmiljenje do gobavcev.

Naselbina je stara šele šest let in se imamo boriti z začetnimi težavami. Prosim, pomagajte nam iz ljubezni do Jezusa, da bomo mogli nadaljevati svoje delo. Saj je rečeno, da kar boste storili najrevnejšemu bratu, to ste Bogu storili.

Sestra misijonarka zdravi gobave.

Prvo mašniško posvečenje v apostolskem vikarijatu v Shire.

Poroča p. Martin iz Družbe Marijine, Naukunda, Nyassa.

Leta 1912. je ustanovil škof Aunneau, apostolski vikar v Shire, v Naukundi peto misijonsko postajo. Trinajst let pozneje je bil ta misijon prestavljen v Somba, ki je glavno mesto protektorata.

Naša dva prva mašnika domačina se morata zahvaliti za Bogom zlasti prečastitemu patru Jožefu Delavny, ki je bil predstojnik misijona v Naukundi. Ko se je ta nekega dne pogovarjal z gospodom škofom na verandi svojega stanovanja, je prišel po stopnicah brihten in čedno oblečen zamorček, z zavojčkom sladkih koreninic. Obema gospodoma se je uljudno poklonil in voščil »Moni« (Dober dan).

»Andrej, kaj bi rad?«

»Pater, v cerkvi si nam pripovedoval o mašniškem poklicu. Jaz bi rad šel v Nguludi, da bi se izučil za mašnika.«

»Prav, Andrej. Pojdi k Gerardu, da te vzame v varstvo in pouk.« — Gerard je bil misijonski brat.

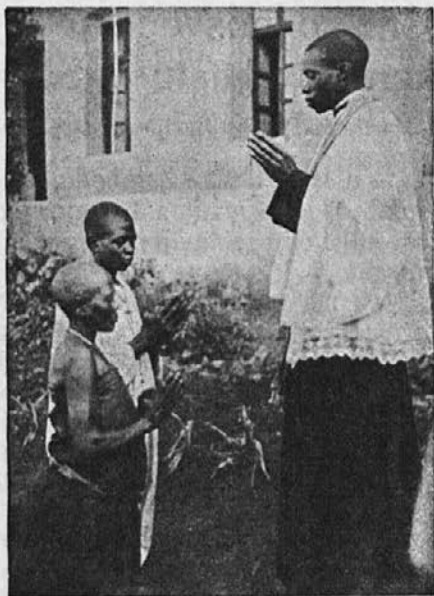
»Prevzvišeni,« se je obrnil pater na škofa, »zdi se mi, da bo iz tega dečka še kedaj dober duhovnik.«

»Kaj smatrate kot dokaz, da je poklican v duhovski stan?«

»Je snažen, dostojen in z malim zadovoljen. Rad prihaja v misijon, pa ne samo zavoljo hrane in obleke.«

Patrove besede so se izpolnile 11. septembra 1938, ko je bil Andrej Nakoyo v škofijski cerkvi v Limbe posvečen v mašnika. —

Drugi zamorski mladenič, Alfred, ki je bil tudi v misijonu Naukunda, je drugo leto poprosil skoro z istimi besedami, če bi se mogel učiti za duhovnika. Poslali so ga v malo semenišče. Tu pa breskve prav dobro uspevajo. Nekega dne si je Alfred zaželel svežih breskev, ki so tako lepo visele med listjem na drevesu. Hitro se je ozrl okrog, in ker nikogar ni bilo, splezal na drevo. Toda — smola! Misijonar je ravno molil brevir v bližini in videl tata. Namesto breskev je Alfred moral požirati očitanje. Nauk je pomagal. Alfred ni nikdar več kaj takega storil. In ker

Zamorski novomašnik blagoslavlja svoje domače.

se je tudi sicer zgledno vedel, je bil istega dne kot njegov tovariš Andrej posvečen v mašnika.

Kakor omenjeno: slovesnost se je vršila v stolnici v Limbe. Stolnica sicer ni kake vrste srednjeveška umetnina ali arhitektonska posebnost kakega poznejšega časa, vendar je škof Hinsley, ko je obiskal kot apostolski delegat v l. 1933 Limbe, zelo občudoval lepoto stolnice. Čestital je bratu Rodriguezu, ki je zamislil načrt in ga tudi izpeljal. Škof je rekel, da ga cerkev spominja na rimske bazilike. Čeprav ni tako velika, vendar je zadosti prostorna za 3—4000 vernikov. Ob njegovem obisku je bilo pročelje vse v zastavah in vencih in zelenju. Pa tudi škofovo stanovanje je bilo primerno okrašeno.

Naši kristjani škofa zelo spoštujejo. Škof navadno nosi bel talar, kakor njegovi misijonarji; loči ga od njih le škofovski prstan in zlat križec in pa vijoličast pas namesto črnega. Na ta slovesni dan pa je prišel v svojih krasnih vijoličastih oblačilih, na glavi mitro, v roki pastirsko palico. Zato pa je bila slovesnost res ganljiva, lepa, in je napravila mogočen vtis.

Z velikega oltarja sta novomašnika dala svoj prvi novomašniški blagoslov, zunaj pred cerkvijo pa drugega. Nepregledna množica vernikov je klečala na tleh in s tem pokazala, da vé ceniti čast in oblast, ki sta jo prejela ta dva njih rojaka, ki so jih vsi poznali izmlada. Pozneje so se zglasile posamezne delegacije in pozdravile oba novomašnika in jima prinesle darov. Pravijo, da je nek mož prišel kar 50 km daleč, da jima daruje kokoš.

Pisec teh vrstic je imel srečo, da je bil navzoč tudi pri slovesni novi maši gospoda Andreja v misijonu Somba. Tudi tam je videl isto slovesno in veselo razpoloženje ljudstva. Saj ti kristjani dotlej kaj tako ganljivega še niso doživeli. Nek mož je rekel domov grede predstojniku malega semenišča v Nankundi: »Pater, pri tej sv. maši, katero je bral novomašnik domačin, je bil vsakdo srečen. In ni mogoče, da bi mi kedaj to srečo pozabili.«

Dragi bralci, veselite se z nami misijonarji. Podpirajte nas nadalje z darovi in molitvijo, zlasti ne pozabite malega semenišča v Nankundi. Prosite Gospoda žetve, da obudi mnogo naslednikov, podobnih Andreju in Alfredu, da bodo slišali in ubogali Gospodov glas: »Pojdite v moj vinograd!«

Šola male bele Cvetke.

Piše p. Danaher, misijon Mashati, Vzh. Afrika.

Danes popoldne sem obiskal šolo tistega dela naše okolice, ki je še najbolj poganska. Ljudje so tu gosto naseljeni, a šola je zelo majhna; prav za prav to niti šola ni, ampak mala koča iz bananovih palic postavljena. Ljudje pa so zelo ukaželjni. Prepričan sem, da bi se jih mnogo priglasilo k pouku, ako bi imeli dostojno šolsko poslopje. To šolo bi posvetil varstvu male Cvetke, ki je varuhinja misijonov. Ona naj mi pomaga, da dobim do brotnikov, ki mi bodo pomagali spraviti skupaj 20 funtov šterlingov za zidavo velike in prostorne šole.

Sv. oče Pij XI. je nekoč rekel: »Kjer je treba voliti med tem, ali naj se zida najprej cerkev ali šola, naj cerkev počaka in zidajte najprej šolo.« Misijonar vidi, kako velika modrost je v teh besedah najvišjega Pastirja. Afriške ljudi moremo izpreobrniti le s pomočjo šole. Toda za to je treba prostornih poslopij. Zato vas prosim, pomagajte mi sezidati šolo. Je neobhodno potrebna za izpreobrnitev ljudstva v vsej prostrani okolici.

Prerokba posebne vrste.

Poroča p. Demont, S. C. J., vikarijat Aliwal, Južna Afrika.

Revno, a dobro misijonsko postajo Klundini smo bili ustanovili. Delo se je lepo razvijalo. In tedaj enkrat sem sedel, prišedši iz šole, v svojem šotoru. Poleg mene je sedel najstarejši sin zamorskega poglavarja, ki nam je bil podaril šolo. Menila sva se o misijonskem delu. Jaz sem imel bolj slabo upanje za prihodnost, ker so selišča ljudi tako raztresena po okolici. Poglavarjev sin pa je s prepričanjem trdil, da se bodo vse te vasi še enkrat izpreobrnilo in pripadale k našemu misijonu. Beseda je dala besedo — nazadnje mi je povedal, da je vdovec in da mu je žena umrla pred petimi leti in mu zapustila dve pridni deklici. Umrla je torej še prej kot je prišla prava Kristusova vera v te kraje. Potem mi je mož povedal čudno zgodbo in tudi vzrok, zakaj je prepričan, da bo misijon tako hitro napredoval.

»Pater,« je rekel, »moja rajna žena je meni naprej napovedala, ko je še živela, kako bo z misijonom v Klundini. Takrat še nisva bila dolgo poročena in še nisva imela otrok. In je rekla neki večer, ko sva sedela pri peči: ‚Ne bo dolgo, ko bo v Klundini stala šola in cerkev. Takrat boš pošiljal svoje otroke v šolo in jih boš dal krstiti. Imena pa, ki jih bova otrokom dala pri rojstvu, jim morajo ostati tudi še potem.‘ Takrat ji nisem verjel; toda ko je Bawo (pater) prvič semkaj prišel in se je vse tako lepo in hitro uredilo, sem se spomnil na ženine besede. Rekel sem: ‚Šola in cerkev morata stati na mojem zemljišču.‘ Drugi protestantski učitelji so prej večkrat prišli, pa zopet odšli. Toda moja žena je vedno govorila, da je le vaša krščanska vera prava. Zato pa naj vsi od blizu in daleč pridejo sem, da slišijo resnico iz vaših ust.«

Tako je bil ta zamorski mož ves navdušen za misijone in je bil, kot naslednik svojega očeta, takoj pripravljen, da gotovi del zemljišča prepíše na misijon.

Jaz pa že v duhu gledam, kako se naš misijon močno širi preko dežele. Vsi domačini, ki prebivajo v mejah teh gorá bodo deležni božjih milosti. Bog naj blagoslovi in dovrši naše delo!

Tudi drugi zamorci so vedeli o tem, kaj je prerokovala žena poglavarjevega sina. In ker so videli, da se je prerokba že začela izpolnjevati, so z veseljem prijeli

Misijonar se pelje v čolnu s svojimi zamorci v nov misijon.

za delo. Tudi k pouku redno hodijo. Nauk božji mogočno vpliva na duše dobrih poganov. Če bi jih leta in leta poučeval, bi ne opravil v njih dušah tistega dela, kot ga je vzbudila ta — lahko rečemo — prerokba božja.

Zdaj se približuje naš načrt svojemu izvršenju. Pa tudi želja rajne žene poglavarjevega sina se vrši: njeni hčerki Marjeta in Marija bosta med prvimi, ki bodo v Klundini krščeni. Stari sta komaj šest let.

V okolici 160 km ne zdravnika ne bolnišnice.

Mnogo afriških domačinov pomre, ker nimajo nobene zdravniške pomoči. Pri nas bi dobili zdravnika, ki bi bolnike brezplačno zdravil, toda morali bi zgraditi stanovanje z vsaj dvema sobama. To bi pa stalo 4000 frankov.

Še bolje bi bilo, ko bi takoj zidali malo bolnišnico. To bi stalo 10.000 frankov. Zdravnik bi v tem primeru stanoval kar v bolnišnici. Tako zaupamo v Marijino pomoč, da smo začeli pripravljati opeko.

P. Jožef, misijon sv. Jožefa, Sev. Rodezija.

Vedno novi cvetovi.

Piše m. Ksaverija Lesjak, misijonarka uršulinka v Južni Afriki.

Neko nedeljo pride v misijon zamorski fant, star kakih 18 let. Spoštljivo se mi približa in pravi:

»Sestra, želim postati katoličan. Ali bi me poučili v vaši sveti veri?«

»Prav rada, če je to tvoja resnična volja.«

Mi takrat še nismo imeli svojega stalnega misijonarja v našem misijonu. Zato smo me misijonarka poučevale pogane in pripravljale katehumene na sveti krst. Ko sem se prepričala o odkritosrčnem namenu svojega novega katehumena, ga vprašam, kaj ga je privedlo do te odločitve.

Fant povesi glavo in žalostno reče: »Slabo življenje mojega lastnega očeta. Pripadal je sicer eni izmed številnih protestantskih ločin, a se za svojo vero in cerkev ni brigal. In sedaj je že več let v ječi zaradi umora... Jaz pa bi bil rad boljši kot moj oče, rad bi pošteno živel.

Še isti teden sem pričela s poukom. Nikdar prej nisem doživela toliko zanimanja za vse podrobnosti naše sv. vere, kot pri tem novem katehumentu.

Vedel se je tako vzorno in se učil tako pridno katekizma, da je bil že v osmini Brezmadežne sprejet v naročje sv. Cerkve. Z vso skrbjo je opravil svojo prvo spoved in z veliko pobožnostjo je prejel ljubega Jezusa v beli hostiji prvič v svoje srce.

Od svojega spreobrnjenja dalje pride redno vsako soboto popoldne k sv. spovedi in nedeljo za nedeljo pristopi k obhajilni mizi.

Njegov bratec se sedaj tudi pripravlja na sv. krst. Pridno se uči in vedno mu gleda katekizem iz žepa, čeprav je drugače precej navihan. Dal Bog, da postane tudi on tako goreč katoličan, kot je njegov starejši brat. Naj molitev obeh sinov gane božje Usmiljenje, da se spreobrne tudi nesrečni oče!

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske.

Ne najdem besed, da bi se dostojno zahvalila služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, ki mi je pomagala pri bolezni v nogah in še v drugih zadevah, v katerih sem se z zaupanjem nanjo obrnila. Vsak bratec »Odmeva« naj se v potrebah priporoči Mariji Tereziji, da bo uslišan kot sem bila jaz. Priporočam ji še vnaprej sebe in svojo družino.

Iz srca hvaležna duša.

Blagopokojna Marija Terezija je čudovito pomagala pri neki operaciji. Iz hvaležnosti sem se naročil na »Odmev iz Afrike« in z zahvalo objavljam uslišanje.

Fr. B. iz V.

Pred tremi leti sem imela malo znamenje kožnega raka na licu. Čeprav sem rabila zdravniško pomoč, se je bolezen poslabšala, zastrupilo se je pol lica. Nato sta se dva izkušena zdravnika zastonj trudila dvajset mesecev. Medtem sem dobila dvakrat radium, a nič ni pomagalo, bolezen se je poslabšala. Zdravnik mi reče, kadar radium ne pomaga več, je nevarnost velika, ker je zastrupljenje in mi je povzročalo velike bolečine. Tedaj mi svetuje, kot zadnje sredstvo, uporabo električnih žarkov. Istočasno sem se z zaupanjem obrnila k služabnici božji Mariji Tereziji in jo iskreno prosila, da bi mi ona izprosila zdravje od te strašne bolezni. Začela sem opravljati devetdnevnic in obljubila, da bom pomagala ljubim afriškimi misijonom po svoji moči, dokler bom živela, in javno zahvalo, ako mi izprosi zdravje. Prošnja je bila uslišana, za kar bodi tisočera zahvala Bogu in služabnici božji Mariji Tereziji. Električne žarke sem rabila meseca aprila preteklega leta, bolečine pa so se ponavljale do decembra. Imela sem večje zaupanje na priprošnje služabnice božje kakor v vsa zdravila. Sedaj že sedem mesecev ne čutim nobenih bolečin več. — Pošiljam obljubljeni misijonski dar in se služabnici božji Mariji Tereziji še nadalje priporočam.

J. F. Elcor Minn. U. S. A.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno ljubo zdravje.

N. N., Št. Vid pri Vipavi.

Že več kot pol leta dolgujem zahvalo služabnici božji Mariji Tereziji za hitro in trajno pomoč v velikih skrbih in sitnostih, katere so povzročali hudobni ljudje. Javna zahvala v »Odmevu« je bila obljubljena.

Z. M., Mavčice.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje in pošiljam botrinski dar zamorski deklici. — Sedaj jo zopet kličem na pomoč in opravljam devetdnevnic, da bi mi izprosila pri presv. Srcu Jezusovem in Marijinem srečen izid v neki zelo težki in važni zadevi in da bi spet dobila izgubljeni srčni mir.

Lenč. iz Sav. doline.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.

A. A., Loški potok.

V neki zelo važni sodniški zadevi sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici in se služabnici božji še dalje priporočam za dušni mir in srečo v družini ter srečno vrnitev sina od vojakov. Prosim objave v »Odmevu«.

Mar. O., Sv. Marjeta.

Najprisrčnejša zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč in znatno izboljšanje v bolezni. Priporočam se ji za popolno ozdravljenje. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorski deklici.

U. D., Majšperg.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledóchowski za ozdravljenje stopra. Zdravniki niso imeli več upanja, da ozdravi. Po opravljeni devetdnevnic k služabnici božji se je stanje zelo izboljšalo in sedaj je že zdrav. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku na ime »Janez«. Mariji Tereziji se priporočam še nadalje za ozdravljenje noge.

Š. M.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč.

Julka P., Sv. Miklavž.

Prisrčna hvala Mariji Tereziji za pomoč v težki bolezni in se ji še nadalje priporočam za zdravje. Mar. Istenič, Rovte.

Najlepše se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku in prosim objave v »Odmevu«. Marija Milavec.

V zahvalo za uslišano prošnjo, katero sem prejela na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije, pošiljam botrinski dar zamorčku in prosim objave. M. V.

V neki važni zadevi mi je služabnica božja Marija Terezija pomagala. Zato se ji iskreno zahvalim in pošiljam mal misijonski dar. Še se priporočam Mariji Tereziji za zdravje, če bom uslišan, pošljem botrinski dar zamorčku. F. Š., Karlovac.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in pošiljam obljubljen misijonski dar za najrevnejše misijone. Priporočam se ji še nadalje in prosim objave. Mar. Dovič.

Prav prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v važni sodnijski zadevi in se ji še nadalje priporočam v neki zadevi. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku. Rozika N.

Že dvakrat sem bila v bolnišnici zaradi noge, ki mi je postala zatekla in plava, da nisem mogla več hoditi in delati. Prvikrat sem šla v bolnišnico za dva tedna in sem nogo ozdravila. Letos meseca junija mi je noga prav tako zbolela. S trdnim zaupanjem sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji. Opravila sem devetdnevnic njej v čast in noga je bila spet zdrava. Kako sem bila vesela. V zahvalo darujem za štiri sv. maše, katere naj berejo misijonarji in za štiri katekizme zamorčkom. Mariji Tereziji se bom od sedaj naprej priporočala v vsaki sili. Želim, da bi tudi drugi vedeli, kako mogočna priprošnjica je ona v nebesih pri Bogu. Za vedno se izročam njenemu varstvu in prosim objave v »Odmevu«. Nežika Kumer.

Prisrčna hvala služabnici božji M. T. L. za uslišano prošnjo, zboljšanja zdravja mojega moža, ter se ji še nadalje priporočam za popolno ozdravljenje. V zahvalo pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku na ime Anton. Sidonija in Vinko Klar.

PROŠNJA

M. K., Ljubljana, se priporoča Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Mihaelu, škofu Baragu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, za rešitev iz smrtne nevarnosti, za službo in za rešitev doma. Če bo prošnja uslišana, obljubim odkup dveh zamorčkov.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: F. R. Š., za pomoč v zelo težkih zadevah. — N. N., da bi služabnica božja izprosila sinu milost spoznanja in spreobrnjenja. — M. Z., G., se priporoča služabnici božji v petih važnih zadevah. — E. P., Ribnica, se priporoča za stanovitnost neke osebe v službi, zdravje sester in v več važnih zadevah. — S. I., Z. pri Postojni, priporoča svojo družino. — M. M., Tolmin, se goreče priporoča služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje in obljublja dar za uboge afriške misijone, ako bo uslišana.

POPOLNI ODPUSTKI

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 21. decembra, sv. Tomaž, apostol,

dne 27. decembra, sv. Janez, apostol in evangelist.

Vsebina

Uvodni članki in misijonski dopisi.

	Stran
Posvetitev dveh novih afriških škofov	1
Janez Mantsoe. P. Kumer	4
Božji poštarji. Škof Roy	4
Pavel Titiboy. P. Carion	6
Mi ne obupamo. P. Bock	8
Z združenimi močmi. P. Lenard	9
Delamo na vse moči. S. Ludovika	11
Bog je dal svoj blagoslov. Br. Hoevenaars	12
Vesele vesti iz španskih misijonov. Škof Fernandez	13
Spominki iz Rima. P. Werlen	13
Moč milosti božje. P. Avguštin	17
Govornik je moral umolkneti. P. Peter	18
Boj in zmaga. P. Van Houtte	20
Kraljica rodu Anguro. P. Gabrijel	21
Lev ga je umoril. P. Fintan	25
Spalna bolezen in suša. Škof Morin	27
Iskrena zahvala. Br. Val. Poznič	28
Cvetna nedelja v deželi Nyassa. P. Meens	34
Kako Bog plačuje žrtve. P. Laagel	36
Gorska postaja Gamatui. P. Dames	39
Vse je frčalo po zraku. S. Bernarda	42
Ubogi pozabljeni zamorčki. P. Martin	43
Kvak, Kvak! P. Remigij	45
Žejen sem	49
Cerkev sv. Janeza v Kirni. P. Tessier	50
Mahonga. P. Ferdinand	52
O, kako je pri nas žalostno! P. Biller	54
Misijon Kikeo. P. Vermunt	55
To ni kako prazno krščanstvo. S. Noema	57
Misijon Glen Cowie. Br. Valent. Poznič	58
25 let misijonski pomočnik. P. Braun	59
Zvest služabnik Marijin	66
Z dobro voljo se vse doseže. Tomaž Monlero	68
Kaj naj poprej zidam? P. Guth	69
Na cerkvenem žegnanju. P. Daniel	70
Uršulinski misijon. M. Ksav. Lesjak	75, 92
Nujni klicji na pomoč. P. Natanael	78
Šola Sreca Jezusovega. S. Rafaela	81
Le en mesec	82
Prvi praznik sv. Rešnjega Telesa. P. Tomaž	84
Čeprav so težki časi. P. Keane	86
Lepi duhovni sadovi. Škof Matthysen	87, 108
Nimamo ne šole, ne cerkve. P. Wilden	89
Visoko v gorah. P. Martin	89
Zavod za deklice v Mizambi. S. Evharija	91
Nebo vam pomaga. Škof Parisot	97
Za 250 tisoč duš samo en duhovnik. P. Oton	99
Kakšne koristi so duhovniki domačini. Škof Stam	100
Sursum corda! P. David	101

	Stran
Težka vprašanja. Msgr. Kirsten	105
Zalost in veselje stare misijonske sestre. S. Jožefa	106
Zamorci so izvrstni pevci. M. Ksav. Lesjak	107
Kako je bilo lepo na Velikega Šmarna dan. S. Amabila	113
Ali se bo veselje v žalost spremenilo. P. Valentin	115
Zamorci hrepene po Bogu. Škof Pavlissen	117
Sestanek misijonskih ravnateljcev. Škof Wantenaar	122
Zrelo klasje. S. Majela	123
Cerkvica sv. Družine. P. Hyls	130
Zeja po Bogu. P. Jožef	131
Na božjo pot k Mariji. P. Štefan	133
Bolnišnica brez štedilnika. S. Jožefa	135
Našel svojo mater. Stanislav Mumoni	136
Skrbi in težave misijonske sestre. S. Menehoud	138
Grozne poplave. P. Mauch	139
Pod zastavo Kraljice rožnovenske. P. Pashal	145
Tri in trideset novih kapelic. S. Mehtilda	148
Duhovno življenje poganja. M. Ksav. Lesjak	148
Seme, ki rodi dober sad. P. Bernard	150
Zares ginljivo. P. Van Spreeken	153
V večji stiski še nismo bili. Škof Collins	154
Ob jezeru Nyassa. P. Maier	154
Uršulinski misijon v Južni Afriki. M. Ksav. Lesjak	161, 178
Prisrčna zahvala za ciborij. P. Van de Ven	163
Misijon Glen Cowie. Br. Valent. Poznič	164
Kako vzgajamo učitelje domačine	165
Kralj dežele Bazuto umrl. S. Pavlina	167
Praški, zdravila — naši apostoli. S. Regina	168
Irica, nevesta Jezusova	170
Zdaj in ob naši smrtni uri. M. Ksav. Lesjak	172
Danes vam je rojen Zveličar. P. David	177
Ambroževa hiša. P. Engelvin	180
Iz zavetišča za gobavce	181
Prvo mašniško posvečenje. P. Martin	183
Šola male bele cvetke. P. Danaher	185
Prerokba posebne vrste. P. Demont	186
Nj zdravnika ne bolnišnice. P. Jožef	187
Vedno novi cvetovi. M. Ksaverija Lesjak	188

Razno.

Kratka misijonska poročila	14, 30, 44, 59, 77, 94, 108, 125, 141, 156
Uslišane molitve na priprošnje služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske	15, 32, 46, 62, 79, 95, 109, 126, 142, 157, 173, 183
Popolni odpustek	16, 32, 63, 80, 96, 112, 128, 144, 160, 176, 189
Kronika	112, 176

Pesmi.

Knez miru	33
Devica ti premila	65

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Lepo božično darilo

Klaverjev misijonski koledar 1941.

Cena 5 din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Misijonski koledarček za mladino 1941.

Cena 3 din. Kdor naroči 10 izvodov, dobi enega v dar.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1.

Afrika kliče!

Krščanske mladenke, ki čujete ta klic in ljubite misijone:

Afrika vas kliče na pomoč!

Kdor želi slediti klicu in ima hrepenenje, sebe popolnoma darovati za rešitev najbolj zapuščenih duš, naj se pridruži

»pomožnim misijonarkam sv. Petra Klaverja«.

Natančnejša pojasnila o tem poklicu dobiš pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Priporočila. Presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, sv. Tereziki Deteta Jezusa, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: N. N. priporoča svojega brata, ki trpi veliko krivico že več let po nedolžnem; priporoča tudi sovražnika, da bi se spreobrnil. — M. L. se priporoča za vdano potrpljenje v boleznih in za srečno zadnjo uro.

Zahvale. Presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Tereziki Deteta Jezusa, škofu Baragu, škofu Slomšku in služabnici božji Mariji Tereziji: K. H., Kalobje, za večkratno uslišanje; L. M., Vel. V., za večkrat uslišane prošnje; S. M., Domžale, se zahvali za dobljeno zdravje; Fr. M., Školje, se zahvali za veliko polajšanje v boleznih in za večkratno pomoč v težkih zadevah.

Spomin na drage umrle.

† Matija Rozman, Mirna Peč. — Ivan Vohl, Zg. Žerjavci. — Marija Leben, Horjul. — Marija Markola, Podbela. — Ivana Baloh, Idrija.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

